2026. december 22., kedd 1Sám 1,24-28; Lk 1,46-56

Az Úr teljesítette kérésemet, amit kértem Tőle

Tudunk-e úgy tekinteni életünk áldásaira, hogy azok nem csupán saját érdemeink, hanem Isten ajándékai? A hála rendszeres gyakorlása segít emlékezni arra, hogy nem természetes mindaz, amink van. Segít a félig üres poharat félig telinek látni, és ami talán még fontosabb: közel tart minket Isten szeretetéhez.

De mi van akkor, amikor Isten egyáltalán nem, nem egyből vagy nem úgy teljesíti a kéréseinket, ahogy mi vágynánk rá? Emberileg először ösztönösen arra is gondolhatunk, hogy Isten megfeledkezett rólunk, vagy minket nem is szeret. Isten azonban a látszólag válasz nélküli, szükségben lévő időszakainkat fel tudja használni arra, hogy minél hasonlóbbá formáljon minket önmagához. Isten látja a nagy képet, és sokszor valami még fontosabbat szeretne megtanítani számunkra: például vizsgáljuk meg, hogy amit kérünk, azt csupán saját magunk jólétére és büszkeségére fordítanánk-e, vagy mások megsegítésére és Isten országának építésére? Örömhír, hogy Isten úgy alkotta meg az emberi szívet, hogy mások megsegítése a segítőt is megelégíti.

„*Lehet, hogy a szükségeim visznek oda Isten elé, de miközben imádkozom, rájövök, mire is van elsősorban szükségem: magára Istenre, valamint a Vele való találkozásra. Istenre sokkal inkább szükségem van, mint bármire, amit kaphatok tőle*” (részlet Philip Yancey: Az imádság c. könyvéből)!

Habos Tomi, Érd

